

Jennifer Hendriks és Ted Caplan

nemterhes

A könyv alapján
készült film
elérhető az

HBO GO

kínálatában!

Dream
válogatás

Nézd meg a filmet az HBO GO-n!

A tizenhét éves Veronica Clarke sosem gondolta volna, hogy egy műanyag darabot a kezében tartva két rózsaszín csík jelenik majd meg előtte. Hogyan sikerült a barátjának teherbe ejtenie, amikor mindig használtak óvszert? A menő egyetemre készülő lányt csak ez a terhesség választja el a sikeres jövőtől. Veronica így arra a döntésre jut, hogy meg fogja szakítani a terhességét.

Csak egyetlen hatalmas gond van. A legközelebbi hely, ahol legálisan elvetetheti a tizennyolc év alatti lány a magzatot, az majdnem 1500 kilométeres távolságban van, Új-Mexikóban. Veronicának ráadásul kocsija sincs. A lány elkeseredésében az egyetlen emberhez fordul, aki nem fog ítélkezni felette: Bailey Butlerhez, aki régen Veronica legjobb barátjánője volt, és most a középiskola legfurcsább alakja.

A terv egyszerű: csupán tizennégy óra alatt elérhetik a klinikát, három órát kell számolni a beavatkozásra, majd tizennégy órát haza. Mi rossz dolog történhet ezalatt? A lányokra három napnyi tömény kaland vár lopott kocsikkal, fegyverekkel, örült expasival, túlzottan nyájas sztriptíztáncosokkal, görényekkel, alienekkel és egy régen megszakadt barátság örületes buktatóival. Veronicának hamarosan mindent egy lapra kell feltennie, hogy feloldja a fájdalmakat, amiket ő maga okozott. Az amerikai délnyugat végtelen, csillagfényes égboltja alatt Veronica és Bailey felfedezik, hogy a felnőttiséghez vezető út igencsak rögzös, de sokkal jobb, ha melletted van egy barát, aki támogat az úton.

Photo by Laura Ise

Jennifer Hendriks édesanyja panaszkodott, hogy a lánya igazi okoska, ezért ő úgy határozott, hogy ebből fog karriert építeni. Hollywoodba költözött, és a kávéhordástól egyenesen az íróságig küzdötte magát. Filmiskolában diplomázott. Nagyon jól tudja, hogyan kell beállítani a kamerákat, el tudja rendezni a kábeleket, és ismeri az összes filmes zsargont. Az Így jártam anyáttal sorozat egyik írója.

Ted Caplan a filmiparban dolgozik már húsz éve íróként, zenei szerkesztőként és hangmérnökként. Olyan filmzenénél segédkezett mint a Logan és Az útvesztő. Ezek mellett mindkét Deadpool filmnél, továbbá A gyűlölet, amit adtál filmzenében is közreműködött. Ő írta a Love Sonia című film forgatókönyvét, amit a Pí élete és a Gettómilliomos producerei támogattak.

Tudj meg többet a könyvről:

www.jenniandted.com

www.facebook.com/DreamValogatas

Dream
válogatás

„Ez egy tökéletes olvasmány Jennifer E. Smith rajongóinak. Végtelenül őszinte és hihetetlenül vicces mű, ami a barátságról, a nők jogairól és a felnőtté válás rögzös útjáról szól.”

Goodreads

„Jelenetről jelenetre mókásabb kihívásokkal találja szembe magát a két lány, de közben egy sor fontos témáról is beszélniük kell. Milyen akadályokkal kell szembenéznie a nőknek, hogy kontrollt gyakorolhassanak a saját testük felett? Annak ellenére, hogy Veronica a tinédzserkori terhességet akarja elkerülni, az úton időközben felfedezi saját magát. Átformálja a gondolatait arról, mit is jelentenek az igazi kapcsolatok. Kiváló és fontos regény.”

Publishers Weekly

„Utazós regény a barátságról, ami vicces, megható és meglepő. Az olvasók el fogják felejteni, mennyire fontos könyvet tartanak a kezükben. Mély, őszinte és mindannyian tudunk kapcsolódni hozzá.”

Amazon

„A történet végig könnyedén beszél igen nehéz témákról, amelyeket humorral és kalanddal fűszerez meg, ennek ellenére mégsem bagatellizál el.”

School Library Journal

„Veronica hitelesen hozza meg a nehéz döntést, hogy biztosan meg akarja szakítani a terhességét. Egyértelműen nem illik bele a terveibe a tinédzserkori babavárás. Az olvasók nagy örömmel fogadják majd, hogy Veronica az út során csak bölcsebb lesz, és egyáltalán nem fogja szégyellni a döntését.”

**Bulletin of the Center
for Children's Books**

*Dream
válogatás*

Jennifer Hendriks és Ted Caplan
nemterhes

— részlet —

Kilométer:

Erősen összeszorítottam a combomat a lánymosdó harmadik fülkéjének jeges ülőkéjén, így próbáltam visszatartani a pisilést.

– Ronnie, végeztél már? Indulnunk kéne, ha oda akarunk érni az első órára – mondta Emily. De nem, közel sem jártam hozzá, hogy végezzek. Aznap a késés miatti büntetés került az aggodalmaim listájának legeljára.

– Jaj, menj csak! Van egy kis... lánygondom. – De pont nem a minden hónapban érkező fajta volt.

Csak imádkozni tudtam, hogy Emily hamar elmenjen, és végül hallottam is az ajtónyitódást. Hiba volt reggel egy második pohár narancsos-guávás gyümölcslevet is inni. A francba vele, hogy olyan finom és kásás! A mosdóban sietős léptek zaja visszhangzott. Mindenki órára sietett, aztán... beállt a csend. Megdermedtem, feszülten hallgatóztam, hogy közeledik-e más diák, vagy rosszabb esetben egy tanár. De nem hallottam senkit. A csendet csak a csap csepegése törte meg. Mindenki elment osztályfőnöki órára. Felsőhajtottam, megkönnyebbülésben majdnem kijött belőlem a bent tartott pisi.

Eljött az idő, hogy kiderítsem, a rémálmom még csak most kezdődött-e, vagy azonnal véget ér. Lassan kinyitottam

a hátizsákom zsebét. Összeszorítottam a szemem, ahogy a hang végighullámzott az üres falakon. Annak ellenére, hogy egyedül voltam, nem tudtam lerázni magamról az érzést, hogy valaki biztosan kilesi, mire is készülök. Mélyen belenyúltam a táskámba – ceruzák és tollak zsúfolódtak össze az alján –, kutakodtam az elrejtett tárgy után. Amikor meglett, hátradőltem, és erősen tanulmányozni kezdtem az ismeretlen dolgot a kezemben. Súlyosabbnak tűnt, mint emlékeztem rá.

Előző éjjel végigolvastam a használati útmutatót, majd ismét, amikor felébredtem. Aztán még egyszer átrágtam reggeli után. Mindig eminens diákként viselkedtem. De most, hogy elérkezett az idő, a torkom összeszorult a pániktól. Mi van, ha nem tudok rápisilni a cuccra? Mi van, ha rosszul csinálom? Csak egyetlenegy darab volt nálam, nem cseszhettem el. Mély levegőt vettem. 4,56-os átlagom volt, a sulis legjobb diákjai közé tartoztam, és ősztől a Brown Egyetemre járok majd. Simán le tudok pisilni egy darabka műanyagot.

Feltéptem a vastag fóliát, és kivettem a terhességi tesztet. Az apró kijelző üresen bámult vissza rám, mintha lesben állna, hogy megjósolja a jövőt. Próbáltam nem is gondolkozni azon, mit is teszek, ezért gyorsan a lábam közé tettem, és rápisiltem.

Egyetlen rövid pillanatra elmerültem a megkönnyebbülés örömeiben, aztán újra jött a pánik. Kihagytam egy lépést. A használati útmutató szerint először simán kell egy kicsit pisilni, aztán alá tenni a tesztet. Vajon az, hogy ezt kihagytam, elronthatja az eredményt? Ellenőriztem, mi történik a tesztrel. A kis papírt egyértelműen eláztattam, a kijelző szürkére váltott. Vajon ezt kellett csinálnia? Vagy ez azt jelentette, hogy máris elrontottam? Abba kellett volna hagynom a pisilést?

Aztán a kijelzőn megjelent egyetlen rózsaszín csík. A gyomrom összeszorult, majd eszembe jutott, hogy az útmutatóban

ezt kontrollcsíknak nevezték. Két csík kell, hogy jelezze a terhességet. Reméltem, hogy az első csík megjelenése azt jelentette, hogy működésbe lépett a teszt. Főleg, hogy kifogytam a pisiből is. Igyekeztem a tesztet a lehető leginkább egyenesben tartani, mivel ezt írták az útmutatóban, szóval gyorsan kivettem a lábam közül. Három perc. Három perc, és megtudom, mi az eredmény. Egyértelműen ez lesz életem legdurvább három perce.

Mindenhová próbáltam nézni az apró kijelzőn kívül. Nem igazán tartoztam azon lányok közé, akik folyamatosan igazgatták a sminkjüket, vagy illegális dolgokat szívtak, ezért a lánymosdóban sosem töltöttem hosszú időt a négy év alatt. Miután negyvenöt másodpercen keresztül bámultam a falat, ráébredtem, hogy nem sokat mulasztottam. Egyetlen dolog terelte el rövid időre a figyelmemet, ami egy enyhén szórakoztató karikatúra volt az igazgatónkról, mellette pár pálcikarajzzal a focicsapatunk tagjairól és az apró cerkáikról. Semmi igazán meglepő. Újra ránéztem a tesztre. Még mindig csak egyetlen csíkot mutatott.

Remény kezdett pislákolni bennem. Talán csak késett. Talán a semmiért pánikoltam. Mint amikor azt hittem, elcsesztem a második esszékérdést az angol felvételin. Annak ellenére, hogy nem sikerült tökéletesen értelmezni a tematikus hasonlóságokat Dickens *Szép remények* és Thackeray *Hiúság vására* című könyvében, mégis ötöst kaptam.

Rengeteg stresszel járt az egyetemi jelentkezés, a végzős bál és az érettségi. Ráadásul jelöltek a posztra, hogy én mondhasam el a búcsúbeszédet a tanévzárón. Ez csak az évfolyamelsőknak adatott meg. Lehet, hogy a stressztől késett. Pislogtam. Halványan, mintha láttam volna a második vonal feltűnését. Nekidőltem a fülke ajtajának, hogy jobban a fény felé tudjam tartani a pálcát. Ha egy kicsit...

A mosdó ajtaja kivágódott.

Összerezzenem, aztán szinte lassított felvételként láttam, ahogy a teszt kibucskázik a kezemből, és súrolja az ujjam hegyét. Előrevettem magam, elkeseredetten el akartam kapni, de csak a levegőt markolásztam. A teszt a padlóra esett, ráadásul olyan hangos zörgéssel, amit nem lehetett nem meghallani, majd kicsúszott a fülke ajtaja alatt, és pörögve megállt a mosdó közepén.

Oké, semmi ok a pánikra! Össze kellett szednem magam. Talán senki sem látta, talán vak vagy süket az a valaki, aki bejött. Talán jön egy hatalmas földrengés, és az egész iskola összeomlik, maga alá temetve mindenkit. Missouriiban van törésvonal valahol.

Lépteket hallottam a fülke ajtaján túl, majd feltűnt egy fekete bakancs a teszttem mellett, amely szinte fürdött a nap élénk sugaraiban. Egy kéz lenyúlt, mire lepattogzott, lerágott, zöld körmöket pillantottam meg.

– Húha!

Ki a fene lehetett, aki a kezében tartotta a pisivel borított jövőmet? Kilestem a fülke repedésén: túlméretezett, fekete pótlót és túl passzos, szakadt farmert láttam. Mindehhez fakó türkizkék haj társult, a töveknél fekete színnel, amit már napok óta nem fésültek meg rendesen.

Né! A középiskola istenei nem lehettek ilyen kegyetlenek! Bailey Butler tartotta a terhességi tesztemet a kezében, aki a Jefferson Gimi méregbombája volt, a legkeményebb csaj a suliban. Ha köszöntem volna neki a folyosón, még be is mutatott volna. Azt meg se említem, mit tett volna, ha megpróbálok vele ebédelni. A menzán saját asztala volt, mert mindenkire ráordított, aki megpróbált odaülni mellé. Azt pletykálják, hogy egyszer beszólt neki a focicsapat egyik hátvédje, erre vett egy zsebkést, amire rágravírozta a srác nevét. Barátságatlan és

cinikus személyiség volt. Olyan ember, aki mellett egy percet sem szeretnél eltölteni. Pedig általában még legjobb barátok voltunk.

Bailey az orrához emelte a tesztet, és így szólt.

– Még friss.

Végignézett a fülkék alatt, majd a tekintete megállapodott az Adidas Superstar cipőmon.

– Ó, ez igencsak viccesnek ígérkezik!

Vajon még felismeri a hangomat? Majdnem négy év telt el úgy, hogy nem is szóltunk egymáshoz. De hogy biztosra menjek, mélyebb hangon szólaltam meg.

– Ó, ha vissza tudnád passzolni ide, az szuper lenne. – Kinyúltam az ajtó alatt, és reménykedtem, hogy kegyes hangulatban találok.

– Ügyes próbálkozás, de tutira biztos vagyok benne, hogy Batman nem eshet teherbe – horkant fel Bailey. Az ajtó résén át láttam, hogy járkálni kezd, a kezét a háta mögé rejtve, miközben a szája sarka felfelé ível. Csodálatos. Ismerem ezt a vigyort. Valahogy így képzeltem el a katolikus papokat, akik a spanyol inkvizíciót vezényelték le.

– Chloe McCourt? – találgatott Bailey. Én csak néma csendben ültem tovább a végén. Az tuti, hogy nem fogok belelenni a játékba. Kivárom, amíg megunja ezt az egészet. Bailey hunyorított. – Nem, tuti nem. Calvin most szakított vele, és nincs az az isten, hogy talált magának másik pasit, miután nyilvánosan elégette a srác focimezét az udvaron. Nem fontos, mekkora cicijei vannak. Hm, akkor viszont elég nehéz lesz kitalálni. Ella Tran? Ő elég butus ahhoz, hogy összekeverje a Tic tac-ját a fogamzágatójával.

– Add vissza! – Igyekeztem erőszakosabbra torzítani a hangomat, de csak az elkeseredés süttött a szavaimból.

Bailey újra grimaszolt, és közelebbről megvizsgálta a cipőmet.

– Hát, még mindig ott van a lehetőség... a *Pénisz Magazin* szorgos havi előfizetője, Olivia Blume...

– Nem! – vágtam rá azonnal sértődötten.

– Á, szóval így ítélkezünk mások felett! Ez bizony igazi nyom lehet! Ki is gondolja magáról a suliban, hogy sokkal jobb másoknál? – Bailey az állát szorongatta. – Faith Bidwell? – Egyértelműen nem akarta feladni a találgatást. Véget kellett vetnem ennek az egésznek, mielőtt még más is bejött volna a mosdóba.

– Hagyjuk már, csak ne mondd el senkinek! Most már visszakaphatom, ami az enyém?

Kinyújtott kézzel váraкоztam. Nem voltam biztos abban, hogy Bailey bevette a másodrangú színházi drámázást, de úgy tűnt, mégis elindult a fülkém felé. Lehet, csak megunt a játékot. Ettől hirtelen feltámadt bennem a remény. De ahelyett, hogy lehajolt volna, és a kezembe nyomta volna a tesztet, felugrott, és megragadta a fülke ajtajának tetejét.

– Azt a fűzfán füttyülő rézangyalát!

Nagyot nyeltem. Bailey erősen kapaszkodott az ajtóba, úgy esett le rám.

– Bailey, szállj le onnan! – Csapkodni kezdtem felé.

– Most komolyan álmodom? Az élet nem lehet ennyire tökéletes! – káromtam.

Mélységesen elpirultam, miközben a ruhámat igazgattam. Próbáltam felrántani a bugyimat és a farmeromat úgy, hogy Bailey gunyoros tekintete ne vizsgálhassa az intim részeimet.

– Elmennél végre? – néztem fel rá.

Csodával határos módon Bailey tiltakozás nélkül lecsúszott a vécéfülkéről, én meg visszarángattam a ruhámat, majd kivágtam a fülke ajtaját. Persze odakint várt rám.

– Veronica Clarke. Teljes életnagyágban! – horkant fel. – Várj egy percet! Erre a pillanatra örökre emlékezni akarok. – A hátsó zsebébe nyúlt, kihalászta a telefonját, amit azonnal felém emelt.

– Ne merészd!

Fotót készített, és még inkább vigyorgott, ahogy megnézte a végeredményt.

– Örökre így fogok emlékezni rád. – Bailey odafordította nekem a telefont, hogy megmutassa a képet. Épp a mobil felé nyúltam rajta, a szám vicsorgásra torzult.

– Nehogy bárhová fel merd tenni! – üvöltöttem, mielőtt még visszafoghattam volna magam. A legkevésbé arra volt szükségem, hogy még a neten is csámcsogjanak rajtam.

Bailey még egy szeretetteljes mosolyt villantott a képre, majd eltette a telefonját.

– Ne aggódj! Ez túl intim ahhoz, hogy másokkal is megosszam.

– Végeztünk? Megkaptad, amit akartál, teljesen megaláztál. Eleget piszkáltál ahhoz, hogy a napom rosszabb legyen, pedig ehhez már hidd el, tehetség kell! Most végre visszaadnád a tesztet?

Bailey ránézett a kinyújtott kezemre, és felvonta az egyik szemöldökét.

– Látom, még mindig hordod a fogadalmi gyűrűdet. Ennek ellenére is fenn akarod tartani a látszatot? Vagy ez ilyen szeplőtlen fogantatás cucc lesz? – Visszarántottam a kezemet, az arcom egyre jobban lángolt. Egyértelmű volt, hogy Bailey egyetlen apró részletet sem fog kihagyni, amivel még jobban megszégyeníthet. – Váó! Te aztán tényleg két lábon járó kliséhalmaz vagy.

– Nem is! – nyögtem felé.

– Báلكirálynő, évfolyamelső diák. A katolikus tinterhesség bizony elég nagy közhely.

– Először is, még nem vagyok osztályelső, Hannah Ballardnak sokkal nagyobb esélye van rá, hogy megkapja a kitüntést. Hiába volt több emelt szintű vizsgám, ő sokkal több különórát vett fel. Bár még ott van a csomó önkénteskedésem is, talán azt is beleszámíthatnák...

– Ó, istenem, ennél lehetnél még stréberebb?

– A másik pedig, hogy nem lettem báلكirálynő, csak jelölt voltam. Szóval abszolút nincs igazad – fejeztem be.

– Teljesen igazad van. Köszönöm, hogy kijavítottál, mélysegesen elnézést kérek. Így csak a teljes közhelyesség határán állsz.

– Nagyon jól tudom, hogy számodra ez szinte lehetetlenség, de megtennéd, hogy egyetlen percre nem viselkedsz ekkora szemétként?

Bailey kissé zavartan lenézett rám.

– Nem. Miért is tenném?

Erre a kijelentésre valami megtört bennem. Másfél hét totális aggodalom után loptam el a nővéremtől ezt a terhességi tesztet, aztán visszatartottam a pisilést egész reggel, erre most Bailey legrosszabb énjével kellett szembenéznem. Nem igaz az a kifejezés, hogy az ember agyát elborítja a vörös köd. Nálam fehérként érkezett. Egyetlen villanás kellett, és a következő pillanatban már rá is ugrottam Bailey kezére, amiben a tesztet szorongatta. Bailey épp időben rántotta el előlem, aztán könnyedén eltáncolt pár lépésnyire, miközben én előrebukdácsoltam.

– Jaj, már! Nyugodj le szépen! Nem fogom visszaadni, amíg nem ígérsz meg nekem valamit.

– Az sosem fog megtörténni – mordultam fel, és újra nekimentem. Bailey nekidőlt a mosdónak, nevetett az újabb

– Nem tudom, miért vagy meglepve – mormogtam védekezően.

– Hm, hát, azt hiszem, csak reménykedtem, hogy az emelt szintű vizsgákon edzett agyadat arra is használod, hogy végre szakíts velem. Vagy hogy talán meghal ebolában vagy ilyesmi. Pfuj! Pfuj! Pfuj! – Olyan öklendező hangokat adott ki, mint egy macska, ami épp szőrcomót próbál felköhögni. – El sem hiszem, hogy megengeded annak a tapadós nyálgépnek, hogy megdugjon! – Előrehajolt, és úgy tett, mintha még többet hányna. Gondoltam, kihasználom, hogy mekkora beleéléssel fejezi ki az undorát. Még a sokkolót is letette a mosdó szélére.

Odasétáltam, és felkaptam, amíg Bailey lefoglalta magát a hányós mutatvánnyal. Még eljátszott pár öklendezést, mire felfogta, hogy a fekete dobozt egyenesen felé tartom. Egy pillanat alatt hatalmasra tágult a szeme, aztán elmosolyodott.

– Le vagyok nyűgözve!

– Add szépen vissza! – Igyekeztem a hangomba még több élt csempészni, mint az apám, amikor az öcsém éppen az egyik aláírt baseball-labdájával játszott.

– Tedd csak meg!

– Micsodát? – Csak pár centivel vittem lejjebb a sokkolót; egyre jobban összezavarodtam.

Bailey közelebb lépett, egyáltalán nem aggasztotta a nem halálos, de mégis pokoli fájdalmakat okozó fegyver jelenléte, amit felé irányítottam.

– Még sosem használtam, és kíváncsi vagyok, milyen érzés lehet.

Hirtelen minden düh távozott belőlem. Bailey egy cseppet sem változott. Még mindig olyan ember volt, aki képes lett volna ekkora baromságra is, csak hogy elmondhassa magáról,

hogy a fene tudja, hány volt vándorolt át a testén. És ez továbbra is halálosan idegesített.

Bailey elgondolkozva lesett rám.

– Mindig azon gondolkoztam, hogy habzana-e a szám.

– Nem foglak megrázni.

Bailey hangosan, csalódottan felsóhajtott.

– Valahogy sejtettem.

Csak álltunk ott, egymást bámulva, és fogalmunk sem volt, mi lesz ezután.

– Ne már, Bailey! Barátok vagyunk. – Sejtettem, hogy ezt nem kellett volna mondanom, mert Bailey szája egyből cinikusan megrándult.

– Tényleg?

– Mármint...

– Újra hetedikben lennénk? – Bailey szeme óriásira tágult a meglepetéstől, aztán lenézett a mellkasára. – Hmmm... Pedig úgy fest, még megvannak az édes kis D kosaras barátnőim. – Újra felém nézett. – Ami azt jelenti, hogy nem. Egyáltalán nem vagyunk barátok.

Egyértelmű volt, hogy sosem fogja visszaadni a tesztemet. Szóval megtettem az egyetlen dolgot, ami még eszembe jutott. Fogtam a sokkolót, beledobtam a mosdókagylóba, és a kezemet a csapra tettem. Már rá is cseppent egy kis víz.

– Add vissza a tesztemet, különben a sokkolód fürdeni fog! – Erre már tényleg elképedt kifejezés ült ki Bailey arcára. Egyetlen centivel elforgattam a csapot. Még egy vízcsepp kenődött el a fekete műanyagon. – Egész biztos vagyok benne, hogy ez a cucc nem vízálló.

Bailey önkéntelenül is közelebb lépett hozzám.

– Ne! Anya kinyírna. Ez a kedvence a rózsaszín pisztolya után. Mostanában nagyon odáig van az önvédelemért.

Vigyorogtam, és várakozóan kinyújtottam a kezemet. Bailey nagyot sóhajtva belenyomta a tesztet. A térdem majdnem összerogyott a megkönnyebbüléstől. Egyetlen pillantást sem vettem rá, azonnal berohantam a legközelebbi fülkébe, és bezártam az ajtót.

– Ó, ne csináld már ezt! – kiáltotta. – Azt hittem, legjobb barinők vagyunk! Hát nem akarsz velem megosztani a pillanatot csodáját?

Nem. Egyáltalán nem akartam. Sőt, semmiképp sem akartam megélni ezt a pillanatot. És abban a percben, hogy végre a kezemben volt, rá sem tudtam nézni az idióta tesztre.

Bailey egy régi Hannah Montana-dalt kezdett énekelni. „*You’re a true friend, you’re here till the end. . .*”¹

Igyekeztem nem is figyelni rá, inkább vettem egy mély levegőt, és lenéztem. Két kicsi rózsaszín csík, egymás mellett.

Pozitív. A teszt pozitív lett.

A testemen kiütött a hideg veríték, a tekintetem elhomályosodott. Bailey dala távolról hallatszott, miközben két kövér könnycsepp kötött ki a műanyagon.

Az éneklés elhalt. Hallottam a dörömbölést, és ahogy felnéztem, újra Bailey-vel találtam szembe magam. Abban a percben már szégyent sem tudtam érezni, annyira elöntötték az arcomat a könnyek. Nem számított semmi. Egyedül az a két rohadt csík.

– Basszus. . . – Sem lelkesedés, sem sajnálat nem hallatszott a hangjából, még csak tettetni sem próbálta, amitől még hangosabban sírtam.

Amikor pár perc múlva kiléptem a fülkéből, az arcomra már kiütköztek a piros foltok, de legalább a sírás abbamaradt.

¹ Igaz barát vagy, a végéig itt vagy mellettem. . .

Meglepett, hogy Bailey továbbra is itt van, és a mosdókagyló szélén ülve rám vár, lóbálva a katonai bakancsait.

– Sajnálom, nagyon gáz.

Rá akartam nézni, de képtelen voltam.

– Megtennéd, hogy nem mondd el senkinek? Kérlek. – Nagy nehezen sikerült kipréselnem a szavakat. Még a saját fülemnek is szálnalmasnak hangzott ez az egész. Ki tartana vissza egy ilyen hatalmas dolgot? Megelőzött a hírem. Eminens diák, egyetemi válogatott röplabdás. A vitacsapat vezetője. Tiszta bőr, csodás haj, pisze orrocska. A legjobban kedvelt középiskolás, sikeres jövő várományosa. Ami azt is jelentette, hogy mindenki úgy tett, mintha kedvelne, de tulajdonképpen sokan alig várták, hogy végre elbukjak. Magam elé képzeltem Hannah Ballard elégedett arcát, amint megtudja, hogy ő lesz az évfolyamelső, és ő mondhatja el a beszédet az évfolyamon. Teljesen biztos voltam benne, hogy a terhességgel azonnal kiesek a lehetséges jelöltek közül. Ami tulajdonképpen igazságtalan, mert nem mintha ez bármi hatással lenne a jegyeimre...

– Ó, istenem! Bármin is rágod magad épp, állj le szépen! Úgy nézel ki, mint aki mindjárt befosik. Nem fogok szólni róla senkinek.

Bailey hangja kirántott a gondolatspirálból.

– Miért nem? – A kérdés azonnal kibukott belőlem.

– Mert talán nem mindenki seggfej ebben a suliban – húzta fel a vállát Bailey.

Bzzz. A telefonom rezegni kezdtem a hátizsákomban. Újra. Aztán újra. A gyomrom egyetlen csomóba rándult össze. Nem tudtam ellazulni, pedig nem írták a homlokomra óriási neonrőzsaszín felirattal, hogy TERHES. Minden percben, amikor megláttam a tükörképemet, ahogy végigmentem a folyosón, elképzeltem, hogyan is fogok kinézni pár hónapon belül.

A hasam eltakarná előlem a lábujjaim látványát, a köldököm kitüremkedése átütne a pólómon. Nem voltam biztos benne, hogy az émelygés az első korai jelek egyike, vagy csak az irdatlan idegesség hozadéka. De még csak nem is ez volt a legroszszabb. A legrémesebbnek a telefonom kérlelő rezgését találtam, ami három és fél perceként újra és újra megszólalt. Tudtam, hogy Kevin keres.

Még nem álltam készen arra, hogy elmondjam neki, mi is történt, így egész nap figyelmen kívül hagytam őt. Szerencsére aznap nem volt közös óránk, ebéd közben meg a könyvtárban rejtőzködtem, mert biztos voltam benne, hogy oda be nem teszi a lábát. Ennek ellenére az üzenetekkel nem állt le. Elővettem a telefonomat.

Kevin: 🙄 🕒 🏠 🚗 ?

Kevin: ❤️ ❤️ ❤️ ❤️ ❤️

Kevin: ?

Kevin: ?

Kevin: 🙄

Kevin: 🙄

Kevin: 🙄

Felsőhajtottam, és visszatettem a telefonomat a táskámba. Örökké persze nem kerülhettem, de mi a fenét mondhattam volna neki? *Hé, édes, annak ellenére, hogy minden egyes alkalommal védekeztünk, néha még két gumit is felbúztunk, mégis sikerült teherbe esnem.* Ez minden tinifíú rémálma. Szerencsére a sulinak mára a végéhez közeledtünk. Öt percen belül érkezett értem a kocsí, úgyhogy a gond megoldása másnapra maradt. Vadul kutattam a tekintetemmel Mrs. Hennison horpadásokkal teli Toyota Siennája után. Készen álltam rá, hogy olimpiai szintű sprintet mutassak be, ahogy megjelenik.

Hirtelen minden elsötétült, ahogy két kéz a szememre tapadt. Felnyögtem.

– Találd ki, ki vagyok, bébi!

Úgy fest, a szerencsém továbbra is elhagyott.

– Szia, Kevin! – Erre elvette a kezét, és gyorsan megforgatott. Szürkéskék szeme volt, természetesen göndör haja édes összevisszaságban hullámozott. A mosolyától mindig elgyengültem – ha megláttam, minden egyes alkalommal elgondolkoztam, hogyan is lehettem ennyire szerencsés. Kevin aggódva vizslatta az arcomat.

– Jaj, megijesztettelek?

– Nem. Vagyis egy kicsit.

Felém nyúlt, és megsimította a kezem.

– Minden rendben van? – A tekintetemet kutatta, mire elkaptam a fejem, mivel biztos voltam benne, hogy leleplezem a titkomat. – Nem válaszoltál az üzijeimre.

– Sajnálom... csak... sok volt a dolgom. – Mielőtt még tovább kérdezhethetett volna, az egyik barátja megütögette a hátát, ahogy elhaladt mellettünk.

– Jössz Connerékhez?

– Még szép! – Kevin könyökpacsizott egyet a sráccal, majd visszafordult felém. – Mondtam már, hogy felvették Connert a floridai egyetemre? Quinn az Arizona Államira megy, Hudson meg a haditengerészethez. Mindenki cseszettül elmegy.

– Tudom, ilyen a végzős év. Kész rémálom.

Lefelé nézett, egy pillanatra düh tükröződött az arcán.

– Most akarod a képembe dörgölni ezt is? – kérdezte. Zavartan pislogtam, aztán eszembe jutott, hogy épp az új Brown egyetemes pulcsimat viseltem.

– Nem. A szüleim vették. Tudod, hogy nagyon izgatottak. Játszani kezdett a cipzárral, majd elmosolyodott.

– Még mindig megbukhatsz az érettségin, aztán jöhetsz velem a Missouri Államira. – Abban a percben én lettem

ideges. Ezt már ezerszer megbeszéltük. Kibújtam a karjai közül.

– Mi lenne, ha nem...

Sajnálkozó arcot vágott.

– Jaj, ne már! Csak piszkáltalak. – Újra visszahúzott magához. – Mi a gond?

– Semmi. – Nem mondhattam el neki, főleg nem itt, a parkoló közepén, az évfolyamtársainkkal körülveve, miközben tőlünk pár lépésnyire Mr. Contreras a forgalmat irányította. Az ilyen jellegű hírekhez nem ez volt a legmegfelelőbb környezet. Bár azt sem mondhatnám, hogy volt ötletem, hogyan is találjam ezt az egészet.

– Tudod, hogy csak piszkáltalak. És tudod, hogy minden hétvégén elmegyek majd Rhode Islandre, hogy meglátogassalak.

– Tudom.

– Imádom az én szexi, menő egyetemista csajomat – mondta játékos vigyorral. Nehezen lehetett ellenállni a vonzerejének, amitől csak összeszorult a szívem. Úgy éreztem, mindent el fogok rontani.

– Én is szeretlek – mondtam gépiesen. Képtelen voltam jókedvet tettetni.

– Biztosan? – nézett le rám, és tovább kutatta az arcomat.

– Igen. – Igyekeztem a lehető legtöbb lelkesedést csempészni a hangomba, reménykedtem, hogy erre később is emlékezni fog.

– Csak ez számít – vigyorgott elégedetten.

Reméltem is, de kételkedtem benne. Újra megcsókolt. De ahogy a szája találkozott az enyémmel, elmaradt az ismerős gyomorremegés, a belső csiklandozás. Ehelyett csak az ajkát, a fogait és a nyelvét éreztem teljes összevisszaságban. Túl ideges

lettem. Csak azt a két rózsaszín csíkot láttam a lelki szemeim előtt.

– Ronnie, hagyd abba ezt az undorítóságot, és pattanj be a kocsi! – Emily hangja hullámzott végig az udvaron. Eltoltam magam Kevintől, és futni kezdtem felé.

Csendben figyeltem a kockaépületek és gyorséttermek egymásutánját a kocsni koszos hátsó ablakából. Emily, Jocelyn és Kaylee voltak a legjobb barátaim elsős korom óta, és most épp elmerültek a telefonjukban. Mind a négyen ugyanabba a templomi közösségbe jártunk, és Mrs. Hennison furikázott minket kilencedik második hetétől kezdve, onnantól, hogy Joey Mitchell elővette a buszon a péniszét, és Jocelyn felé lóbálta. Joey-t nem sokkal később katonai iskolába küldték, de akkorra már szegény barátnőmet épp eléggé traumatizálta az eset. A szüleink úgy döntöttek, hogy az autó lesz a legbiztonságosabb megoldás.

Így alakult meg a kicsi csoportunk. Nekem addigra már volt jogsim, de kocsim nem, és egy kezemen meg tudtam számolni, hogy a szüleim hányszor adták kölcsön a sajátjukat. Ez már önmagában is meggyilkolhatta volna a közösségi életünket, de ennek tetejére jöttek még az emelt szintű órák, a vitacsoport, a tanulmányi versenyek és az iskolaújság. Szerencsére így, hogy Kevin volt a pasim, minden bulira hivatalosak lettünk. Nem voltunk a legmenőbbek a suliban, de mindenki tudta, kik is vagyunk. Most, hogy mindannyiunkat jó suliba vettek fel, végre kikerülhettünk ebből az unalmas, jelentéktelen kisvárosból. Persze, ha sikerül leérettségizni. És feltételezve, hogy... A gondolataim elkalandoztak a valóságtól, pedig szembe kellett néznem vele, ha továbbra is szerettem volna, hogy ősszel a keleti parti kollégiumba költözhessek.

Kaylee felnézett a telefonjáról.

– Minden oké. Apa beleegyezett, hogy áttegye a horgásztúrát.

Jocelyn elvigyorodott.

– Kiskutyaszemekkel néztél rá, és a szád is remegett, hogy meggyőződz?

– Tényekkel sikerült alátámasztanom az egészet. Közöltem, hogy minden évben arra használtuk a faházat, hogy tanuljunk, és ez lesz az utolsó alkalom, szóval ő nyugodtan várhat. Aztán sírtam egy kicsit. – A lányok felnevettek. Magolós hétvége. Teljesen kiment a fejemből. Minden évben az utolsó dolgozatók előtt együtt töltöttük az időt péntektől vasárnapig Kaylee apukájának horgászkabinjában, hogy tanuljunk. Eleinte mindig velünk tartott valakinek az anyukája, de tavaly már elengedtek minket egyedül. Jocelyn szülei még a kocsit is odaadták, ami lehet, nem volt a legjobb döntés, hiszen a barátnőm még alig tudott megmaradni a saját sávjában. Balra kanyarodás közben meg mindig bepánikolt. De valahogy sikerült odaérnünk egyben. Átnéztük a jegyzeteket, nagyon sok üdítőt ittunk, aztán nyálas romantikus filmekkel múltattuk az időt. Szuper volt.

Emily belém könyökölt.

– Biztos, hogy jól vagy?

Megdöbbenve néztem fel rá. Honnan tudta, hogy bajom van? Máshogy nézett ki az arcom? Lehet, hogy már elkezdtem hízni?

– Két éjszakát kell Kevin nélkül töltened – folytatta, mire azonnal ellazultam. Én voltam az egyetlen a csapatban, akinek volt pasija, és mindig cukkoltak miatta. De közben persze egyedül én voltam az is, akinek releváns infója volt a szexszel kapcsolatban, szóval azért nem piszkáltak halálra.

– Persze akár hozhatod is – mondta Kaylee ártatlanul.

– Mit gondolsz a poligámiáról? – kérdezte Emily.

– Biztos vagyok benne, hogy mindannyiunknak segítene ellazulni egy kicsit a tanulás szüneteiben – vigyorgott Jocelyn, és vonogatta a szemöldökét.

– LÁNYOK! – szólt hátra Mrs. Hennison az első ülésről, mire mindannyian elkezdtek nevetni.

Éles dudaszó szakította át a vidámságot. Kinéztem az ablakon, és megláttam Bailey-t. Az egyik keze kilógott az ütött-kopott Camry ablakán, az ülése túlságosan is hátra volt döntve, és lazán intett felém.

– Pfuj! Mi köze hozzánk a 2020-ban kezdő tescós pénztárosnak?

– Épp ott száguld az ok, hogy miért nem tesszük ki a lábunkat a horgászkabinból, amíg meg nem tanuljuk a matek-jegyzeteket. – Kaylee elő is vette a tankönyvét. – Az tuti, hogy én nem fogom így végezni.

Jocelyn felém fordult.

– Ti barátok voltatok általános felsőben, nem?

Emily szeme hatalmasra tágult.

– Ezt már tök elfelejtettem. Amúgy meg hogy nem tartóztatták le a tavalyi osztálykirándulásom, amikor a Laura Ingalls Múzeumba mentünk?

– Azt hallottam, hogy belevészte a nevét az egyik régi kosiba – tette hozzá Kaylee.

– Én úgy tudom, egy főköötőt lopott el – mondta Emily.

– Ki a fenét érdekel? Ti barátok voltatok, nem? Még a pizsipartidra is eljött, amikor kezdtük a gimnit – folytatta tovább Jocelyn. Magamon éreztem a többiek átható pillantását, esdeklő tekintettel várták a válaszomat.

– Csak azért, mert anya kényszerített, hogy meghívjam. De sosem voltunk közeli barátok, tiszta pszichopata a csaj – mondtam, és köröztem párat hátrafelé az ujjammal a halántékomnál, mire mindannyian felnevettek.

Abban a percben megbántam a szavaimat. Semmi okom nem volt rá, hogy ne mondjam el az igazat. A barátaimat nem érdekelte volna, akkor engem meg miért zavart?

Tíz perccel később kimásztam a kocsiból, és felcaplaltam a töredezett aszfalton egyenesen a bejárat felé. Apa már ha-zaért, a Fordja a feljárón parkolt. A lökhárítóján ez a felirat virított: *A gyerekem kitűnő tanuló a Jefferson Gimiben.*

Óvatosan nyitottam ki az ajtót, hogy a bejárat ne nyikorogjon. Lábujjhegyen mentem végig az előszobán, egyenesen a lépcsőig, majd felrohantam a szobámba. Gyorsan kinyitot-tam a laptopomat, és megnéztem az összes közösségimédia-oldalt, ahol Bailey profilja fellelhető volt. De kiderült, hogy tényleg nagy lázadó lehetett. Egyedül egy régi Facebook-oldalt találtam, ahol a profilképén egyértelműen bemutatott a vilá-gnak. Felsőhajtottam, és éreztem, ahogy lassan feloldódik ben-nem a feszültség.

Utána remegő ujjakkal két szót gépeltem be, ami már azóta a fejemben járt, hogy megláttam a két rózsaszín csíkot.

ABORTUSZ. KLINIKA.

A nap már lebukott a horizonton, így a szobámban csak a lap-topom képernyőjének fénye vibrált, kék fénybe vonva a ke-zemet. Mindenem érzéketlen lett a kimerültségtől. Az még a legkönnyebb feladatok közé tartozott, hogy beírom ezt a két egyszerű szót a keresőbe. Az elmúlt pár órát azzal töltöttem, hogy kiszűrtem a régi, lejárt információkat és a rossz oldala-kat, de végül megtaláltam a választ a kérdésemre.

Találtam egy klinikát kétóránnyira innen. Megmenekültem.

Újra láthattam magam előtt a jövőmet. Lelki szemeim elé vetítettem, ahogy találkozom az új szobatársammal a Brown kolijában. Láttam, hogyan fogok tanulni a könyvtárban, vagy vitázni a professzoraimmal. Lehet, hogy ösztöndíjat is kapok,

aztán lediplomázok, és munkát keresek egy nagyvárosban, ahol a belvárosban fogok bérelni egy kis lakást. Menő cipőm lesz. Egy egész tárgyalóteremnyi ember fogja hallgatni, ahogy meetinget vezetek. A munkatársaimmal izogatok majd munka után, és lesz sajt Netflix-előfizetésem.

A gondolatok ellenére a telefonom mégis érintetlenül hevert mellettem. Nem bírtam beírni a számot. Mi történne akkor, ha mégsem tenném?

Babasírás ütötte meg a fületem, mire azonnal eltoltam magamtól a laptopot.

– Ronnie, gyere le vacsorázni! Megérkezett a nővéred! – hívott anya. Lecsaptam a laptopom tetejét, és gyorsan lerohantam.

A vacsoraasztalnál olyan régóta volt már meg a helyem, mióta az eszemet tudtam. Pontosán az alatt a felirat alatt ültem, amely kérte Istent, hogy áldja meg ezt a felfordulást; mellettem apa helyezkedett el. A színes párna az öreg, esztergált tölgyszéken már olyannyira elvékonyodott, hogy akár ülhettem volna a csupasz fafelületen is. A szoba ezernyi anya főzte vacsora emlékét árasztotta. A csirke és a sajt illata kissé megvigasztalt, annak ellenére is, hogy a zajszeit egy rockkoncert és egy repéri leszállópálya hangzavara között helyezkedett el.

A kisöcsém, Ethan apa telefonját nyomkodta, amiből irtózatos hangok robbantak ki. Az öthónapos unokahúgom épp ordított, ahogy Melissa, a nővérem egy cumisüveget próbált a szájába nyomni. Mellette a kétéves unokaöcsém éppen halcskás kekszeket dobált a padlóra, és hangosan ordított:

– Keresd Némót! Keresd Némót!

A sógorom meg a legidősebb gyerekeket, Logant üldözte az asztal körül, könyörgött neki, hogy üljön le. De Logan valami villogó robottal játszott, ami lézerfegyveres hangokat adott ki magából. A káosz közepén apám nyugisan kortyolgatta a sörét.

Anya széles vigyorral lépett be, tejszínes rakott csirkét hozott magával.

– Mondhatjuk az áldást?

Mindannyian megfogtuk egymás kezét. A legidősebb unokaöcsém is leült a székébe, miután az apja megfenyegette, hogy örökre elveszi Mr. Robotot. Apa szorosan fogta a kezem. Érdes tenyere hatalmas volt, érintése megnyugtató.

– Drága Urunk – kezdte anya –, köszönjük az ételt. . .

– Logan, azonnal ülj vissza a helyedre! – üvöltötte Melissa. Az unokaöcsém ekkor már az asztal alatt volt. Éreztem, hogy a cipőfűzőmmel játszik.

– És köszönjük, Urunk – folytatta anya zavartalanul –, hogy Veronica lányunkat megáldottad azzal, hogy felvették a Brown Egyetemre. Ő lesz az első, aki a családukból felsőoktatásba megy. – Apa megszorította a kezemet, sandán rám nézett, apró mosoly játszott az ajkán.

– Logan! Azon nyomban! Egy! Kettő! – folytatta a tesóm. Anya hirtelen felkiáltott, és megragadta a combját. – Logan, ne harapdált a nagyit! Ez nem szép dolog!

– Csak rúgj bele egyet! – motyogta apa, de szerintem csak én hallottam a kommentet.

– Pete! Nyugtasd már le! – csattant fel a tesóm épp abban a percben, amikor a kisbaba meg leböfizte magát. Apa felnevetett, de aztán igyekezett köhögésnek álcázni a dolgot.

– Ámen! – zárta le anya, és belenyomta a tálalókanalat a csirkébe. – Ki az első?

A vacsora maradék része egész értelmesen telt, és egész kevés kaja végezte a falon a kicsi Logan jóvoltából. Amikor már a jégkrémnél tartottunk, a tesóm felállt, és megköszönte a torkát.

– Van egy kis bejelentenivalónk.

– Befejezed végre az ápolósulit? – kérdeztem.

– Nem – nevetett fel a tesóm, aztán sugározva hozzátette:
– Babát várunk.

Anya azonnal talpra ugrott, és fülsüketítően ujjongani kezdett. Apa felsóhajtott, lassan és hosszan fújta ki a levegőt, miközben egyre jobban belesüppedt a székebe. Láttam, ahogy a tekintete a kezemre siklott, mintha meg akarna győződni róla, hogy még mindig hordom a fogadalmi gyűrűt. Aztán rám mosolygott, majd kinyögött egy gratulációt a testvérem felé.

Megforgattam a gyűrűt az ujjamon, végigtapintottam az ismerős véseteket és kanyarokat. Az egész apa ötlete volt, én meg örültem neki, és boldogan álltam ki a templom elé, hogy mindenki füle hallatára megtegyem az ígéretemet. Bár az egész semmit sem jelent, amikor tizenkét éves az ember... Csak azt akartam megmutatni, hogy jobb vagyok a tesómnál.

Persze nem kellett volna tudnom az egész balhéről, de hallottam a vitákat. Kicsi házunk volt papírvékony falakkal. Akkoriban még távol állt Melissától az elkötelezett anya szerepe, és a gyerekvállalást egy kicsit korábban kezdte, mint bárki más a családukban. Egyik este zokogva közölte a szüleimmel a hírt, amikor még csak pár hete ismerte Pete-et, és épp akkor kezdte el az ápolósulit.

Apa nem ordította vele, azt meghagyta anyának. Apa mindig nyugodt volt, rendíthetetlen. Mostanság pedig úgy gondolta, hogy a testvérem már anya, így az igényei egyértelműen a gyerekei mögé sorolódnak. Ők is megtették értem és a tesóimért ugyanezt.

Melissa minden egyes érvelését szeretettel fogadta. Vigasztként megígérte, hogy mindenben segít. Pénzben, babafelügyelésben, bármiben, amire szükségük van. A végén már könnyögött, a hangját elfojtották a könnyek. A hétvégére a tesómat eljegyezték, és szélesen mosolygott, minden előzetes tervét

elfeledve. Az álmok hogyan is vehették volna fel a versenyt ennyi szeretettel?

Tudtam, hogy az enyémekek sem állnák ki az ostromot.

Persze apa valószínűleg nem számított rá, hogy a nővérem teljesen híján lesz a szülői készségeknek.

Valaki a nadrágomat húzgálta, ezért lenéztem. Logan vigyorgva rejtőzött az asztal alatt, egy félig feldugott bébirépával az orrában. Olyan hirtelen álltam fel, hogy a padlón megcsikorodt a széke.

– Nem gond, ha felmegyek?

Öt perccel később a nagy szekrényemben ücsörögtem, és a laptopot egyensúlyoztam a térdemen, miközben a telefonomat szorongattam. A középiskolás éveim alatt felhalmozott ruháim selyemgubóként öleltek körbe. A báli ruhám érdes csipkéje az arcomat dörzsölte, a szalagavató ruhám selyme a karomat simogatta. Éreztem a belőlük áradó enyhe parfüm és hajlakk illatát. Belélegeztem az ismerős aromát, és próbáltam lenyugtatni a szívem zakatolását. Reméltem, hogy a szekrényem kellően eltompítja a hívásom hangját. Benyomtam az utolsó számot is, és a fülemhez emeltem a telefont. Gépi hang válaszolt, mire kissé megkönnyebbültem. Talán nem kell majd senkivel sem beszélnem, csak kiválasztanom a megfelelő számot, és várok a válaszra.

– Itt a Planned Parenthood². Miben segíthetünk? – Elakadt a lélegzetem. Úgy éreztem, nem jönnek szavak a számra. – Halló? – kérdezett újra az ismeretlen a vonal másik oldalán.

– Helló! Szeretnék... időpontot foglalni. – Kirázott a hideg attól, milyen gyengének hangzott a hangom.

– Mivel lenne kapcsolatos ez az időpont?

² Jelentése: tervezett szülőség.

Összeszorítottam a szemem, mintha ezzel kizárhatnám a szavakat, amiket épp mondani készülök.

– Én... – De képtelen voltam kimondani. Ha megtettem volna, egyszerre minden valóságossá válik. – Riportot készítek az abortuszról, és szeretnék... beszélni ezzel kapcsolatban egy orvossal.

Hallottam, ahogy elcsendesedik a vonal. Úgy tűnt, mintha örökké tartana, pedig pár másodpercnél nem lehetett több. Azonnal előntött a szégyen és a pánik, minden, amit mélyen eltemettem. Úgy éreztem, pillanatokon belül előbukkan belőlem minden, amit igyekeztem visszafogni. Szerencsére mielőtt még zokogásban törtem volna ki, újra megszólalt a női hang.

– Hány éves vagy, drágám?

– Tizenhét. – Erre még hosszabb szünet következett.

– Kereshetek neked időpontot az egyik orvosunknál, hogy *beszélgessen* veled, de Missouri államban szülői engedély kell ehhez, ha tizennyolc alatti vagy. Ez megoldható az esetemben? – Hosszú pillanatokig csak ültem a kis gubómban a szaténhullámok között, és gyors, felületes lélegzeteket vettem, miközben valami összeomlott bennem.

– Nem. Nem hinném, hogy megoldható. Van valami megoldás, hogy...

– Írhatsz kérvényt a bíróságnak, de az eltart egy darabig, és lehetséges, hogy ügyvédre is szükséged lesz – mondta gyengéden, és valahol sejtettem, hogy ezt a beszélgetést már jó sokszor lefolytathatta, és nagyon jól tudta, mennyire röhejes javaslat is ez.

– Ó, rendben. Nem hinném, hogy ezt meg tudnám oldani. Nem is annyira fontos ez a riport, de nagyon köszönöm a segítséget. – Az ujjam már a hívás végét jelző piros szimbólumon táncolt, amikor újra megszólalt a nő.

– Az országban vannak helyek, ahol nem szükséges szülői beleegyezés egy ilyen jellegű „riporthoz”. – Az ujjam megállt a levegőben.

– Komolyan?

– Igen. Hol is laksz?

– Columbiában.

A vonal elcsendesedett, miközben a nő keresett valamit a számítógépén.

– Úgy fest, hozzád Albuquerque esik a legközelebb.

– Van egy Albuquerque Missouri államban is? – kérdeztem zavartan.

– Nincs.

– Ó! – Idegesen köszörültem meg a torkomat. – Milyen messze van az Columbiától?

– Ezerhatszáz kilométerre.

Kevin: Három nap nélküled. Nem biztos, hogy túl fogom élni. 😞

Épp aközben kaptam az üzenetet Kevintől, hogy elmerültem az út tanulmányozásában egészen az Albuquerque-ben található klinikáig. A Planned Parenthood diszpécserének sajnos igaza volt. Ez esett hozzám a legközelebb. Pontosan ezerhatszáz kilométerre volt. Egész este tanulmányoztam a lehetséges utat. Nem volt túl sok lehetőségem, és hosszasan mérlegeltem egy némileg rövidebb út és egy hosszabb, de talán kevésbé forgalmas útvonal között. Alig szólaltam meg a suliba vezető úton, hagytam, hogy a lányok beszéljék meg a Ryan Gosling-maraton pontos sorrendjét a hétvégére, miközben én a fizetős utak költségét adtam össze. Kétszer is kimentem pisilni tesióra közben, és keresgéltem, merre lehetnek lehetségesen útépitések. Még fizikaóra alatt is megkockáztattam egy gyors pillantást, hogy biztos legyek magamban. Megtaláltam a választ. Nem a legrövidebb utat választottam, de minden lehetséges tényezőt

belevettem a dologba. Ennek kellett a leggyorsabbnak lennie, minden egyes tényező az agyamba égett. Már ebédidőben jártunk; érintetlenül hevert előttem a tálcányi ételt, de még mindig képtelen voltam letenni a telefonomat.

Kevin: 😞

Kevin: 🙄

Kevin: 🙄

Mielőtt még felhívtam az abortuszklinikát, nem voltam biztos benne, hogy elmondjam-e Kevinnek, mi is történt. Ha senkinek sem kellett beszélnem erről az egészről, akkor úgy tehettem volna, mintha képes lennék meg nem történtté tenni a dolgot. Haladtam volna előre minden gond nélkül. Veronica. Az a lány, aki csak színtőszöket kap meg egyetemi ösztöndíjat, és nem lesz véletlenül terhes. Erre most mindenképpen szükségem volt valakire, aki elvisz. És nem rövid kocsikázásról beszélünk, hanem egy tizennégy órás, államokon átívelő vezetésről, már ha egy pillanatra sem állunk meg. Aztán még visszafelé is meg kellett ismételni ugyanezt. Kevin tűnt a legeggyértelműbb választásnak. Hiszen ő a pasim, szeret engem, és félig ő volt az oka, hogy egyáltalán ki kellett tennem magam ennek az egésznek. Ráadásul kötelezhettem rá, hogy állja a költségek felét, merthogy sokkal drágább volt ez az egész, mint azt előre gondoltam. Már meg is találtam a tökéletes fedősztorit: a magolós hétvégét. Hetvenkét óra távol a szüleimtől. Mondhatom a lányoknak, hogy a szüleim tudta nélkül szeretnék eltölteni Kevinnel egy romantikus hétvégét. Megértenék. Lehetséges, hogy már számítanak is rá, hogy valahogyan kihúzzom magam. Időközben Kevin és én átvándorlunk négy államon, hogy eljuttassunk engem az abortuszklinikára.

Remegő ujjal válaszoltam Kevinnek. **Talán elcserélhetném a magolós hétvégét három napra csak veled. Hm?** Mély levegőt vettem, de még mielőtt kifújtam volna...

Kevin: 🍷🍷🍷 Csak poén. Biztos vagy benne? Tudom, hogy imárod a magolós hétvégét a csajokkal.

Kifújtam a levegőt. Nagyon csalódott lesz, ha tényleg elmondom neki, miről is van szó.

Én: Tutira. ❤️

A lányok ekkorra már ide szoktak érni. Pásztáztam az ebédlőt, kutattam őket. A helyiség másik végében hangos csörmpölés hangzott fel, ahogy egy tálca földet ért. Megfordultam, és láttam egy csapat golyát, akik távolabb vándoroltak az ebédlő másik végébe. Bailey hangosan rájuk üvöltött. A szokásos előadása szinte megkönnyebbüléssel töltött el. Legalább nem a terhességgel kapcsolatos sztorikkal szórakoztatta az ebédlő közönségét.

– Ronnie! Istenem! – Megfordultam. Emily, Jocelyn és Kaylee integettek nekem az ebédlő másik feléből. A szemük csillogott az izgatottságtól.

– Hallottad?

– Hihetetlen, nem?

– Haldokolsz már?

A kérdéseik egymás után pattogtak felém, annyira gyorsan, hogy válaszolni se bírtam.

– Miről hallottam? – kérdeztem vissza zaklatottan. Emlekeztetnem kellett magamat, hogyha tudtak volna a titkomról, akkor nem lennének ilyen boldogan izgatottak. Legalábbis nem hinném.

– Hannah Ballardot lefülelték, hogy Adderallt árult a golyáknak – hadarta Emily. A hangja egy oktávval feljebb csúszott, képtelen volt visszafogni magát. A lányok körbevettek, és izgatottan mondták tovább a részleteket.

– Azzal próbált védekezni, hogy életében először csinált ilyet...

– Azt mondta, túl sok volt az utolsó évvel járó felelősség...

– De basszus, valószínűleg már évek óta árulja!
– Szóval most kirúgták...
– A szülei meg elvonóra küldik!
– Ami azt jelenti...
– Hogy tuti te leszel az évfolyamelső! – fejezte be Kaylee győzedelmesen a kommentáradatot.

A lányok ugrálni kezdtek örömben, éles sikolyuk visszhangzott az ebédlőben. Mosolyt varázsoltam az arcomra, de valahogy ürességgel töltött el a hír. Ahogy a barátnőim tovább táncoltak, a tekintetemmel végigpásztáztam a helyiséget. A sarokból Bailey figyelt bennünket. A tekintetünk egymásba fonódott, és egyre szélesedett a vigyora. Megsimogatta a hasát, mire elkaptam a fejem.

– Lehet, hogy tényleg túl nagy volt a nyomás – mondtam, mire a lányok leálltak a táncolással, és úgy meredtek rám, mintha hirtelen kínaiul zagyválnék. Nem kínaiul. Mandarint tényleg tanultam másodikos koromban. Úgy lestek rám, mintha finnül beszélnék.

– Mindannyiunkra elég nagy nyomás nehezedik! – csattant fel Kaylee.

– És mi van akkor, ha tényleg csak egyetlen hiba volt? Mi van, ha csak egy meggondolatlan pillanatban követte el? Talán elege volt abból, hogy mindig annyira cseszettül tökéletesnek kell lenni. Egyszer követ el hibát, és el van cseszve az egész élete? – A hangomban pánik csengett. A lányok meg elképedve bámultak. Alig bírtam lenyugodni. – Ez így abszolút nem igazságos – fejeztem be bénán a gondolatmenetemet, mire beállt közénk a csend.

– Ronnie – kezdett bele Emily.

– Túl cuki vagy – fejezte be Jocelyn a gondolatát.

– Igen, nem tudnál egy kicsit lestüppedni a normális emberek szintjére, és belemerülni némi maliciózus viselkedésbe?
– tette hozzá Kaylee.

– Jól használod a hetvennyolc százalékos verbális kifejezési készségedet, csajszi! – Jocelyn oda se nézve csapott Kaylee tenyerébe.

Félig elmosolyodtam.

– Valami baj van? – kérdezte Emily, mire megkordult a gyomrom.

– Nem, nincs semmi.

– Ne már! Elsős korod óta te akarod mondani azt a beszédet. Erre most csak egy szomorú kis mosolyka telik tőled? Tuti, hogy valami bajod van. Bökd ki! – Ránéztem a barátaimra. Talán elmondhattam volna nekik, miről is van szó. Aztán eszembe jutott, mi is történt Hannah Ballarddal, és hogy milyen sugárzóan közölték velem a bukása hírét. Vajon ugyanez az öröm ülne az arcukra, ha nélkülem beszélhetnék ki az én ügyemet? Hiszen ha nem én lennék az évfolyamelső, akkor valószínűleg közülük szállna valakire ez a dicsőség.

– Csak... Kevinről van szó. Szeretné, ha dobnálak titeket, és vele mennék el hétvégézni – böktem ki. Nem kellett tudniuk róla, hogy én hoztam fel a dolgot. A lányok kissé elernyedtek megkönnyebbülésükben.

– Ó, hál' isten!

– Már azt hittem, valami tragédia jön.

– Például hogy agydaganatod van, vagy ilyesmi.

– Vagy mégsem sikerült az ösztöndíj.

– Vagy hogy terhes vagy. – A lányok erre mind hangosan felnevettek, mire nagy nehezen kierőltettem magamból egy kis kacajt, de egyébként az egész testem lezsibbadt.

– Ha-ha! Semmiképp. Nagyon vicces – tettem hozzá, de a szemem sarkából láttam, hogy Bailey közeledik felénk.

A diákok úgy menekültek el az útjából, mint száraz falevek a szélben. Most komolyan ide akar jönni hozzánk? Visszatar-
tottam a lélegzetemet, de végül megállás nélkül suhant el mel-
lettünk.

Emily átkarolta a vállamat, és megszorított.

– Mind tudtuk, hogy nem jössz.

– Igen, túlzottan jó lehetőség.

– Akkor nem haragszotok? – kérdeztem.

– Dehogy! Ha bármelyikünknek lenne egy Kevinje, akkor
mi is élnénk ezzel.

– Komolyan, mi a fenét csinál a hajával, hogy így álljon?

– Csss! Itt jön! – Jocelyn suttogást tettetett, és átnézett
a vállam felett. Ahogy megfordultam, szinte beleütközött az
orrom a pasimba. Annyira közel állt, hogy éreztem a mogyo-
róvaj és a lekvár illatát a leheletén. Hátratántorodtam.

– Ó, édes! Sajnálom, hogy mindig megijesztelek. Mintha
valami rossz jegy lennék vagy ilyesmi. – Előrenyújtotta a kezét,
mint Frankenstein szörnye, és mormogó hangot adott ki. –
Grrr... Én vagyok a rettegett hármas.

A lányok mind elnevelték magukat a béna viccén. Én is
nevettem, de azt kívántam, bár leállna már a jegyekkel kapcso-
latos piszkálódással. Kevin hanyagul huppant le mellénk, és
felbontott egy csomag gumicukrot.

– Kértek? – A lányok odaléptek hozzá, és mindenki vett
a zacskóból. Kevin gyorsan átkarolt. – Már elmondtad nekik?

– Falazni fogunk nektek, haver – kacsintott rá Emily elége-
detten, mire Kevin lazán elmosolyodott. A barátnőm szó sze-
rint elalélt. Kevin felém fordította a tekintetét.

– Akkor erre figyelj! Tök menő lesz az egész, ha már
miattam dobod a szuper hétvégédet. Menő vacsora. Szoba
a Knights Innben. Csoki. Jakuzzi. – Robbanást imitált a ke-
zével. – Bumm!

– Azt hiszem, épp érik a petém – sóhajtott fel Jocelyn.

– Mi lenne, ha spontánok lennénk? – nyögtem ki, és igyekeztem kiverni a fejemből az eljövendő kínos beszélgetést.

– Spontán? Na, arra is vevő vagyok! – Kevin beleharapott az egyik gumicukorba. – Az tuti, hogy ezt a hétvégét sose felejtéd el!

Ebben totálisan igazat adtam neki.